

EXAMEN PUBLICUM ANNIVERSARIUM

IN

SCHOLA METROPOLITANA

XV. CALENDARUM OCTOBRIS A. MDCCCXVIII.

HABENDUM

Dansk-Norske Selskab
11 Kongevej 15
København V.

INDICIT

RECTOR SCHOLAE

NICOLAUS LANG NISSEN,

DOCTOR PHILOSOPHÆ ET MAGISTER ARTIUM ATQVE PROFESSOR.

Insunt Acta Solemnia Scholastica *Tertii Reformationis Jubilæi* in *Schola Metropolitana*
d. I Nov. A. MDCCCXVII.^a celebrati.

H A U N I A E 1 8 1 8 .

TYPIS SCHULTZIANIS.

Statens pædagogiske Studiesamling
København V.

ACTA SOLEMNIA SCHOLASTICA,
QVIBUS
FESTUM SECULARE TERTIUM
IN MEMORIAM SACRORUM
PER *MARTINUM LUTHERUM* INSTAURATORUM,
EX EDICTO REGIO,
DIE I NOVEMBRIS A. MDCCCXVII
HORA VII POMERIDIANA,
CELEBRABAT
SCHOLA METROPOLITANA.

I.

Quas in animo præceptoris publici cohortationes memoria *LUTHERI*
excitare debeat.

O r a t i o,

quam in Memoriam Tertii Reformationis Jubilæi

Scholæ Metropolitanæ Nomine

habebat

Rector Scholæ

Nicolaus Lang Nissen,

Doctor Philosophiæ et Magister Artium atque Professor.

*Auditores excellentissimi, amplissimi, summe venerandi, doctissimi,
quotquot adestis optimi!*

Beneficiis divini numinis in restauranda republica tum sacra tum litteraria Lutheriqve memoria, quo strenuissimo operis peragendi ministro deus O. M. uti voluit, jubilat ecclesiae, exsultant universitates, laetantur scholae danicae. O si non solum ore proferri haecce divini beneficii praeconia, hasce laudes Lutheri, homines auribus auscultarent, sed mentibus easdem sentirent, pectore vere commoto, quid velint sibi, perciperent! Tum exspectare fas esset, ut, in agendo triduo hoc festo seculari, inqve celebranda memoria Lutheri, per tria secula de genere humano meritissimi, mentem quoqve Lutheri aliquis induat, inqve rebus suis gerendis animum Lutheri praeseferat. Tum, si deo placet, altior meliorqve spiritus, vereqve is sanctus ac divinus, dignus Lutheri sectatoribus, subinde sese in vita hominum ita exsereret, ut non modo laudes ejus praedicare, sed easdem, quae est humanae naturae imbecillitas, aemulari homines studeant.

Haec enim est miseranda vitae humanae conditio, ut inter bonum malumqve perpetuo pugnetur, verumqve cum falso, cum luce tenebrae sic configere videantur, ut genus humanum quiescere nunquam sinant, semper vero huc illuc agitent, ut, utrum tenebrae an lux, utrum mendacium an veritas superior futura sit, haud liqueat. Quare caveamus, ne putemus, tam bene sese res humanitatis veriqve sensus habere, ut ad

priorem superstitionis barbariam atqve ignorantiam relabi nunquam homines possint! nec, nimis historiæ testimonio confisi, docentis, nunquam malum ex bono ita triumphare, ut non ipsa mali exsuperantia victoriam boni maturet, eo calamitatis recidere bonam causam patiamur, ut novæ pugnæ periculis alteriusve Lutheri certamine iterum opus sit! Deum potius precemur, ut, qvi fuit in Luthero animus, veri rectiqve amans, falso pravoqve infestus, idem hodie quoqve in melioribus hominibus insit, ut non modo non tenebris superstitionis cedant, sed improbitatem et fraudem ultro lacescere velint, adeoque, quem vigilare oporteat, is non dormiat, quem loqui oporteat, is non taceat!

Cultiores enim terræ regiones quantæ tenebræ Lutheri ævo occuparent, qvi funes quæqve vincula liberam domarent hominis mentem, ne verum rectumqve saperet, tum neminem nostrum latet, tum orationis facultatem superat. Ad tantum enim stuporis recidisse accipimus animi humani præstantiam, ut nullo non pretio impotentia dominationis pontificiæ scelerisqve ejus ministris sese venderet, eoqve impudentiæ flagitiiqve processisse abjectissimos istos monachos, seculi ignorantia fretos, ut, qvi religionis morumqve sese doctores profiterentur, ii, nullis non vitæ probris inquinati, sordidissimi lucri cupidi, stultitiæ superstitioniqve se ita venditare non erubescerent, ut, datam sibi vel gravissima peccata remittendi potestatem jactantes, ex arcula vel mendicissimorum hominum supremum assem elicerent, confirmantes adeo dictum Ciceronis,*) "male sese rem habere, quum, quod virtute effici debeat, id tentetur pecunia;" quid? quod eo sceleris progressam esse immanem libidinem imperiî in animum humanum exercendi, ut, quibus libris nihil magis salutare hominibus datum est, eos vulgo hominum clausos esse juberet, inqve sacra coena, a servatore divinissimo, eodem vero humanissimo, ita instituta,

*) De officiis II. 6. 10.

ut, quidquid est hominum, cōmmuni amoris vinculo conjungeret cō-
 junctumque retineret, turpissimo edicto calicem vini, sanguinis ejus in
 cruce effusi imaginem, plebi, quasi contaminatæ et pollutæ, præcipi
 imperaret. O indignissimam generis humani sortem, ut, quæ quanta-
 que ei superbissima barbaries imponere ausa sit, ea tantaque sibi impe-
 rari patienter ferret! Hasce vero tantas tenebras, menti humanæ per se-
 culorum spatium offusas, prudens Lutheri animus dispersit: hos funes,
 hæc vincula gravissima fortis ille spiritus, minarum, periculorum, cru-
 ciatum, mortis contentor, quasi ictu discussit. Quare merito nos, qui
 ex crudelissimo et miserrimo dominatu erepti sumus, qui vere liberi vivi-
 mus, tenebras tantas dispulsas, vincula tanta rupta nobis gratulamur:
 merito nos, in hac festi secularis felicitate jubilantes, cum conjugibus et
 liberis ad omnia templa, ipsi ad omnia universitatum scholarumque audi-
 toria supplicationem, *Regis Augustissimi* edicto decretam, celebramus.

Equidem vero, quum verba facturus sum hoc die, memoriæ Lu-
 theri sacro, etsi non immerito vereor, ne lingua mea, inexercitati et
 balbutientis, summi singularisque viri laudibus, quæ in omnibus templis
 et auditoriis nostris hisce diebus recinunt, nimis impar futura sit, atta-
 men nolo committere, ut per me ita laudibus ejus hic loci detra-
 hatur, ut de alia re, non de eo solo, dicere velim, meve virium
 tenuitatis ita pudeat, quod disertiores, qui virtutes ejus extulerunt,
 æquare nequeam, ut, hoc omisso, aliam materiem tractare malim. Vos
 vero, auditores omnium ordinum optimi! faciles mihi præbetote aures,
 dum, *quas in animo præceptoris publici cohortationes memoria Lu-
 theri excitare debeat*, paucis ostendere conabor. Nolite male inter-
 pretari judicium meum, quod in hujusmodi argumento tenendo malui in-
 consultus, quam in negligendo ingratus videri. Tuque, præclara anima!
 (Te enim res nostras curare humanaque adhuc respicere non dubitamus)

Tu, quæ dicturus sum, ignobilissimus oratorum, gloriam tuam hisce diebus prædicantium, non ut eo, qui debetur rebus a Te egregie gestis, honore atque cultu Te afficiam, quod virium mearum tenuitatem longe superat, sed ut vox mea et voluntas officio suo functa esse videatur, ea æquo animo accipere haud dedignare!

Lutherus vero, auditores doctissimi! ut omnibus in universum summi et eximii viri imaginem ob oculos sistit, sic ob egregia de rebus scholarum merita, imprimis vero ob animum illum, erroribus et pravis opinionibus vacuum, veri sensus amantem, ignorantiae infestum, meditando et commentando indefessum, non minimum sed maxime dignus est, qui nobis, qui in scholis versamur, docentibus, si non æmulandus, admirandus certe, proponatur. Est enim hoc vitæ quotidianæ mediocriumque hominum, ut, si sua quisque munia, more solito, obire, seculique ingenium passibus æquis sequi didicerint, nihil ipsi amplius cupiant, nihil amplius a se jure postulari posse arbitrentur. Quo fit, ut, qui, non nullo muneris sui amore ductus, aliquatenus in eo prodesse cupiat, adeoque in levioris saltem momenti rebus vitiis occurrere velit, is haud raro magni atque insoliti aliquid ausus esse sibi videatur. Et vero opera ejus, quamvis minima fuerit, quanti nihilo secius sit, quantumque a vulgari more discedat, confirmant impedimenta, quæ statim industriæ ejus objiciuntur, confirmat odium, quod ei undique paratur, ut mirum non sit, tam paucos sese supra id, quod usitatum est atque solemne, extollere, pauciores ævi vitia attingere audere, paucissimos eisdem resistere valere. At quanta animi magnitudine, quanta judicii libertate opus est, ut ab opinionibus in mente hominum diu inveteratis te liberares! quanta ingenii sollertia atque acumine opus est, ut vincula, animo humano ab impotenti dominatione injecta, eaque viribus religionis et superstitionis confirmata, criminari, nedum disrumpere, agites! Hanc mentem

voluntatemque ut susciperet, Lutherum impulit insignis ejus veræ intelligentiæ rectique sensus amor, vehementissimumque ignorantia et inscitia odium eum concitavit, ut, indefesso meditandi et scribendi studio usus, non sibi soli viam ad errores cognoscendos atque verum videndum muneret, sed aliis quoque aditum ad eundem sapientiæ fontem aperire stude-
ret. Quantopere autem vero exquirendo inhiaverit, quam indefesso at-
que fere infinito labore in litteras incubuerit, id, si non constaret, eum
interdum plures dies noctesque, ut medicaretur atque studeret, sine victu
in cella sua continuasse, donec amici atque familiares, januis perruptis,
fatigatum atque fere exanimem recrearent, satis superque permulta atque
egregia scripta ejus testarentur, quæ historiæ etiam testimonio nobis ad-
huc fidem faciunt, eum, ut Bugenhagii verbis utar, tantum non solum,
toto orbe cæcutiente densaque caligine obruto, integris usum fuisse ocu-
lis, eum solum lucis copiam habuisse, ut saperet et, quid rectum, quid
pravum esset, videret. Præclarum profecto exemplum veræ sapientiæ er-
rorumque immunitatis, dignum, quod semper præceptoribus ante oculos
positum sit! Sunt enim sui cuique ætati errores, hydræ instar multis
capitibus instructæ, quorum altero sublato, alterum in locum ejus suc-
crescit, quibuscum vero non minimum magistris in scholis versantibus
confligendum est, ne omnis laboriosi muneris fructus pereat. Ad hosce
vero animi errores impugnandos profligandosque, ne industriam et labo-
rem præceptorum superent, oportet, ut, ad exemplum Lutheri, ipsi pra-
vis opinionibus se liberare studeant, amore veri, falsi odio se arment,
vigilando, lucubrando, meditationibus, scriptionibusque vacando id se-
quuntur, ut lux veritatis non sub modio ponatur, sed in candelabro po-
sita omnibus hominibus luceat, ut, radiis ejus delectati, recte vereque,
ut decet, patrem suum in coelis laudent atque celebrent.

At certe Lutherus in medio cursu suo nobilissimo substitisset, nisi

idem continentissimus honoris ornamenta, ab insidiatoribus pontificiis et monasticis oblata, neglexisset, magnoque et excelso animo præmiorum lenocinia, quibus fortissimo et innocentissimo heroi os occludere tentaverunt, sprevisset. Nec certe tantum opus, quantum perfecit, fuisset perfectum, nisi id animi habuisset, eaque constantia et fortitudine instructus in pugnam processisset, ut, contentis omnibus cruciatuum minis, quibus plerique hominum a virtute detorqueri solent, vitam mortemque perinde æstimavisset, magno et imperterrito animo hæc omnia nihili habens, ut non liberaret ex servitio et caligine genus humanum. At tanta erat intrepidi animi ejus, nil expavescentis, constantia, ut, etsi immortalis Johannis *Hussii*, ob eandem in vero tuendo constantiam rogo impositi, extrema suspiria aures ejus adhuc attingerent, pyræque imago crepitantiumque ignium, quibus combustus est egregius ille *Hieronymus Pragensis*, quasi oculis ejus adhuc observaretur, nec non ejulatus fortissimi viri, Hieronymi *Savonarollæ*, tum in fideiculis torti, tum patibuli supplicio paucis ante annis necati, vel cordatissimi cujusque mentem adhuc ferirent, tamen, cum Vormatiam vocatus esset, quanquam dehortantibus amicis, ne veniret, sortemque Joh. *Hussii* commemorantibus, adesse non dubitaret, sed memorabilia illa verba, nunquam obliviscenda, vividissimam animi in deo tanquam arce firmissima unice confidentis imaginem, eloqueretur: *se, etsi, quot tegulæ in tectis, tot diaboli intra moenia Vormatiæ essent, nihilominus venturum.* O egregiam vocem, o immortalia verba, nunquam non in memoriam hominum revocari dignissima! quæ si in mente hominum atque animo, ut fas esset, semper infixæ hæerent, quid iis ducibus, quid iis auspiciis desperandum esset, quod mens melior ad commoda generis humani perficere jusserit?

Tu igitur, quisquis es, qui corruptos seculi mores, quibus favetur, relinquere, reprehendere, emendare audes, cum audias, veritatis hostes

conjuratos minarum atqve execrationum fulmina in te contorquere, ut te, quo minus verum rectumqve tuearis, deterreant; cum videas, insidiatore ornamentorum laqueos tendere præmiorumqve dolos tibi struere, ut permulcendo saltem vocem tuam ad silentium redigant, adversariosqve in te consurgere, qui id agent, ut, quidquid efficere coneris, id irritum sit, omniaqve tua consilia, pro bono publico suscepta, ad nihilum cadant: tum age! quæso, constantiæ fortitudinisqve Lutheri memor esto, ut, despecta potentium ira atqve odio, insuper habitis insidiantium minis, expectatis æquo animo insectationibus, quæ optimo cuique eveniunt, quid? quod, omissa omni prava ambitione, spreto mediocrium hominum de te iudicio, neglectis præmiis, contemtis laudibus, nihili habitis honoribus hujuscemodi, quales etiam minus digni assequi possint, propositi tenax, quod verum rectumqve sit, ita tuearis, ut tibi persvasum sit, bonam profecto causam tandem victoriam esse reportaturam, tibi vero virtutis præmium, quo nullum majus esse unquam potest, futurum, ut scias, operam tuam patriæ utilem fuisse, nec frustra te in eo loco, ubi fueris, res tuas gessisse! Nos vero, qui in hoc munere scholastico versamur, ut juventutem nobis creditam instituamus, adque omnis pietatis et honestatis amorem exhortemur, quo melius rectiusqve nos in hoc munere gravissimo ita gerere possimus, ad hocce etiam excellentissimum constantiæ Lutheri exemplum mentem animumqve nostrum conformemus, hacce etiam pulcherrima fortitudinis Lutheri imagine mentem animumqve nostrum erigamus, confirmemus, accendamus!

Etenim, auditores honoratissimi! pro tot tantisque de genere humano meritis Lutherus nullum ornamentum virtutis, nullum monumentum laudis, nullum insigne honoris postulat, nisi *hujus diei, hujus diei*, inquam, ut dignum est, sempiternam memoriam; hanc pro omnibus virtutis ornamentis, hanc pro omnibus laudis monumentis, hanc pro om-

nibus honoris insignibus in mentibus animisque nostris condi, collocari, servari vult. *) Hacce vero memoriae laude contentus, quum eum nihil mutum, nihil tacitum possit delectare, jure suo ita Vobiscum, principes civitatum gubernatores! agit, ut Vos, qui integram sinceramque suam doctrinam amplectimini, vestramque adeo ipsorum imperii potestatem contra alienam vim confirmatis, exhortetur, ut eam porro et in æternum non solum ipsi tueamini, sed ad alios quoque extendere omni studio nitamini: hacce memoriae laude contentus, jure suo a vobis, qui, ordini ecclesiastico adscripti, religionis et quidem purgatæ doctrinæ rebus præestis, petit, ut omni mente atque animo in id incumbatis, ut in veræ ac probatæ religionis rebus ita semper proficiant homines, ut æque vecordi stolidæque superstitioni ac temerariæ et protervæ incredulitati occurratur, imprimis vero, ut ad pristinam pietatem, qualem se in vita quotidiana publice privatimque olim et quidem nobis pueris exserebat, denuo et rite redeatur: hacce memoriae laude contentus, jure suo vobiscum, qui in Academia luce versamini docentes, ita loquitur, ut vos roget atque obsecret, ut opus suum non solum persequamini, sed perficiatis, et præsertim, quos libros divinos, monastica fraude clausos et quasi operculo prætentos oculisque subductos, ipse quodammodo retexisse, reclusisse, ecclesiæque christianæ reddidisse dicendus est, ad eos viam ita muniatis, ut aditus ad eorum haustus omnibus indes patentior et jucundior reddatur: hacce memoriae laude contentus, jure suo nos denique, qui in muneribus scholasticis constituti sumus, ita appellat, ita muneris gerendi rationem a nobis exigit, ut, immortalium ejus meritorum de rebus scholarum memores, labore, studio, juventutis verique amore, falsi odio, constantia et fortitudine eum æmulari nunquam non studeamus. Sic Lutherus in templis, Academiis et scholis nostris tamdiu rite laudabitur,

*) Cf. Ciceronis oratio 3tia in Catiliniam, C. II.

dum memoria veri, dum laus constantiæ, dum gloria animi magnitudinis manebit!

Quod ut fiat, des Tu, deus optime maxime! Tuum enim est summum beneficium, quod per octodecim jam seculorum spatium religionis Christianæ, per filium tuum traditæ, doctrina, solatio, spe genus humanum fruitur. Tuum est maximum beneficium, quod integerrimæ saluberrimæque hujus doctrinæ bonis, per sanctum illum ministrum tuum, quo uti voluisti, *Martinum Lutherum*, ab errorum turpissimorum nævis, ei adpersis, felicissime repurgatæ, trium jam seculorum spatio evangelicæ professionis sectatores fruuntur. Tuum est singulare beneficium, quod nobis, qui tot tantisque emendatissimæ et sincerrimæ religionis prosperitatibus adhuc in pace fruimur, de hæc ecclesiarum, universitatum, scholarum felicitate hisce diebus jubilare, exsultare, lætari contingit. Quæ tanta tua beneficia memori grataque mente recolentes, gratias Tibi, Deus optime, maxime! ex intimo pectore nostro habemus atque agimus, Teque, ut in posterum perpetua sint nobis atque minoribus nostris hæc tua beneficia, inque melius majusque augeantur, imploramus. Tu facis, ut omnia ad honorem tuum adque commodum gentis humanæ eveniant! Tu saluum fac unctum tuum, Regem nostrum clementissimum, omniaque ejus consilia in melius rege, ut ipsi, patriæ, civibus prospere cedant! Tu Reginam nostram mitissimam atque pietissimam scuto gratiæ tuæ protege, omniaque ejus vota pro salute patriæ, pro incolumitate religionis, pro incremento pietatis, benignus exaudi! Totam Tu domum regiam ab omni infortunio prohibe atque defende! Tu da, ut errores mentis humanæ indies magis magisque tollantur, verus sensus atque intelligentia indies magis magisque invalescat, artes et litteræ, quæ vere utiles sunt, lætius indies vigeant et crescant. Quas preces nostras Tu, optime rerum humanarum moderator! propitius admittas impleasque, precamur. Dixi.

II.

C a n t a t e

ved

Metropolitanskolens Høitideligholdelse

af

Reformationsjubelfesten 1817.

Texten

af

Frederik Høegh-Guldberg,

Professor og Ridder af Dannebrog.

Musikken

af

Hr. Organist P. Krossing.

Foran Tælen.

Jubler! jubler! I det Høie
tindrer der en Stjerne klar.
Secler ei dens Bane høie;
hvad den er, den evigt var.

Hvor sig dristigt Tanke sferner,
hvor ei øines Spor af Fjed,
straaler, klarest mellem Stjerner,
Sandhed! Du til Jorden ned.

Christi Haand Din Flamme tændte;
Engles Jubel priste Gud.
Lys, men venlig og, Du brændte
som for aldrig at døe ud.

Han blev glemt, Du skjult i Taager;
intet Die meer dig fandt.
Men den glemte Christus vaager;
Luther kom, og Taagen svandt.

Jubler! jubler! Stjernen blinker;
 stirrer Alles Dine did!
 Os det er, den Flamme vinker,
 som udslukkes ei af Tid.

Hvo, der seer den, lybter, hører
 Stemmer fra sit Fædreland.
 Jubler! thi til Hjemmet fører
 den hver trætte Vandringmand.

Efter Talem.

O, lader os til Herren bede,
 som gav os Lys paa vildsom Sti,
 at aldrig Verden os forlede,
 til selv at lukke Diet i!

Enhver, som seer, med Tak fornemme
 den Dugning, der ham viser Grav!
 Uhørt ei lyde Himlens Stemme
 til Rogen, Herren Dre gav!

Din Vilje skee, Du Støvets Fader!
 Du blive Fader, som Du var!
 Den Stjerne Fremtid ei forlader,
 der gjennem Fortid lyfte Klar.

Saa! som i Himlen, saa paa Jorden
 Din Vilje skee, Du Støvets Gud!
 Lad rase Storme, knyttre Jorden,
 dog gaaer ei Sandheds Fakkell ud!

Reliquum est, ut, quam ob causam evulgandis hisce, qualia ea cunqve sint, quibus ante annum *solennia tertii reformationis jubilæi* in schola *metropolitana* agebantur, proluserimus, paucis verbis lectorem benevolum certiozem faciamus. Instat examen publicum anniversarium, in Schola nostra, ut edicto regio, res scholarum ordinante, præscriptum est, habendum, eoqve ordine iisque diebus agendum, quos e schemate proxima pagella exhibito cognoscere licet; cui ut frequentes interesse velint, quicunqve litteris, juventuti rebusqve nostris bene cupiant, officiosissime rogamus.

S C H E M A

over Examinationens Gang ved den offentlige Examen i Septbr. 1818
i Metropolitanskolen.

Torsdag d. 17 Sept.

Formiddag.	
9-11 Latin	4 Clasfe.
11-2 Historie og Geographie	2 Cl. A.
9-12 Fransk	3 Cl. B.
Eftermiddag.	
4-6 Religion	3 Cl. A.
— Tydsk	2 Cl. B.

Fredag d. 18 Sept.

Formiddag.	
9-11½ Latin	3 Cl. A.
11½-2 Historie og Geographie	3 Cl. A.
9-11 Arithmetik	1 Cl.
Eftermiddag.	
4-6 Dansk	3 Cl. B.
— Fransk	2 Cl. B.

Løverdag d. 19 Sept.

Formiddag.	
9-11 Græsk	4 Cl.
11-2 Latin	2 Cl. A.
9-11 Mathematik	3 Cl. A.
11-12 Mathematik	4 Cl.
Eftermiddag.	
4-6 Dansk	2 Cl. B.
4-5 Fransk	1 Cl.
5-6 Naturhistorie	1 Cl.

Mandag d. 21 Sept.

Formiddag.	
9-12 Latin	2 Cl. B.
12-2 Dansk	2 Cl. A.
11-2 Mathematik	3 Cl. B.
Eftermiddag.	
4-5 Dansk	4 Cl.
5-6 Dansk	3 Cl. A.
4-6 Fransk	2 Cl. A.

Onsdag d. 23 Sept.

Formiddag.	
9-12 Latin	3 Cl. B.
12-2 Religion	3 Cl. B.
— Tydsk	2 Cl. A.
Eftermiddag.	
4-6 Religion	4 Cl.
— Arithmetik	2 Cl. B.

Torsdag d. 24 Sept.

Formiddag.	
9-11 Græsk	3 Cl. A.
11-1 Historie og Geographie	4 Cl.
1-2 Hebraisk	4 Cl.
11-2 Fransk	3 Cl. A.
Eftermiddag.	
4-6 Latin	1 Cl.
— Tydsk	3 Cl. B.

Fredag d. 25 Sept.

Formiddag.	
9-12 Græsk	2 Cl. A.
12-2 Religion	1 Cl.
Eftermiddag.	
4-6 Historie og Geographie	3 Cl. B.
4-5 Fransk	4 Cl.
5-6 Engelsk	4 Cl.

Løverdag d. 26 Sept.

Formiddag.	
9-12 Græsk	3 Cl. B.
12-2 Historie og Geographie	2 Cl. B.
12-2 Naturhistorie	3 Cl. A.
Eftermiddag.	
4-6 Historie og Geographie	2 Cl. B.
— Tydsk	3 Cl. A.

Tirsdag d. 29 Sept.

Formiddag.	
9-12 Græsk	2 Cl. B.
12-2 Religion	2 Cl. A.
9-11½ Mathematik	2 Cl. A.
Eftermiddag.	
4-6 Dansk	1 Cl.
4-6 Naturhistorie	3 Cl. B.

Onsdag d. 30 Sept.

Formiddag.	
9-11 Historie og Geographie	1 Cl.
11-2 Religion	2 Cl. B.
Eftermiddag.	
4-5 Tydsk	4 Cl.
5-6 Tydsk	1 Cl.

Torsdag d. 1 Oct.

Formiddag.	
9-11 Naturhistorie	2 Cl. A.
Eftermiddag.	
4-6 Naturhistorie	2 Cl. B.

Stilene udarbejdes
saaledes:

Tirsdag d. 22 Sept.

Formiddag.	
9-12 Dansk Stil	4 Cl. B.
— — —	3 Cl. A.
— — —	3 Cl. B.
— — —	2 Cl. A.
— — —	2 Cl. B.
— — —	1 Cl.
12-2 Fransk Stil	4 Cl.
Eftermiddag.	
4-6 Tydsk Stil	4 Cl.

Mandag d. 28 Sept.

Formiddag.	
9-12 Latinsk Stil	4 Cl.
— — —	3 Cl. A.
— — —	3 Cl. B.
— — —	2 Cl. A.
Eftermiddag.	
4-6 Engelsk Stil	4 Cl.

e Candidater, som i Aar dimitteres til Academiet, ere:

1. *Charles Ferdinand Leonhard Mourier*, en Søn af Hr. Commerceraad René Pierre Francois Mourier, Secretair ved det Asiatiske Compagnie;
2. *Christian Christensen*, en Søn af Hr. Andreas Christensen, Borger og Liigbærer her af Staden;
3. *Christian Carl Schönheider*, en Søn af Hr. Etatsraad Johan Franciscus Gottlieb Schönheider;
4. *Peter Carl Wilhelm Mangor*, en Søn af Hr. Grosserer Johan Samuel Mangor her af Staden;
5. *Christian Thiemroth*, en Søn af Hr. Concertmester Johan Heinrich Christian Thiemroth;
6. *Ludvig Otto Langhorn*, en Søn af afdøde Asmus Jacob Langhorn, Districtschirurg i Naskov;
7. *Andreas Ingeberti Unsgaard*, en Søn af Hr. Kammeraad, Landinspecteur Iver Unsgaard;
8. *Peter Christian Bagger*, en Søn af Hr. Etatsraad Rasmus Langeland Bagger, Borgemester her i Staden.